

☆ ☆ ☆ ☆ N:o 1. ☆ ☆ ☆ ☆

Heikin ja Kallen keskustelu Eläinsuojelusta.

„Oikeutta kaikille.“

Kirjoittanut

Wilho Ikonen.

Toensuun eläinsuojelusehdistyksen kustannuksella.

Hinta 5 penniä.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

toimittajan kirjallisuus

toimittajan kirjallisuus

toimittajan kirjallisuus

toimittajan kirjallisuus

toimittajan kirjallisuus

toimittajan kirjallisuus

toimittajan kirjallisuus

Toensundsa,

Pohjois-Karjalan Kirjapaino-Osakeyhtiö,

vuosi 1901.

Seikin ja Kallen keskustelu eläinsuojelusta.

(Kalle tutoo verkkoa. Pöydällä palaa pieni lamppu. Huoneeseen astuu Heikki yllään pitkä sarlanuttu. Kalle nousee istuimeltaan, antaa lattia, sekä pyytää Heikkiäkin istumaan, tarjoten ensin sifarin, istuutuen itsekin samalla entiselle paikalleen, sytyttäen sifarin).

Kalle. No sinähän kävit kaupungissa, luulen?

Heikki. Kävin.

Kalle. No mitäpä nyt kaupunkiin kuuluu?

Heikki. Erityisempää sinne ei nyt muuta kuulu kuin se, että eilisiltana olin eläinsuojeluyhdistyksen kokouksessa.

Kalle. Onko sellainenkin yhdistys olemassa?

Heikki. On. Eläimiä nykyään tahdotaan suojella mielivallalta.

Kalle. Minä en ymmärrä. „Eläimiä suojella mielivallalta?“

Heikki. Niin. Eläinsuojeluyhdistyksen tarkoitus on, että eläimiä ei rääfättäisi. Yhdistykseen kuuluvat henkilöt koettavat parhaan kykynsä mukaan turvata eläimiä siltä mielivallalta, jota niitä kohtaan käytetään. Raikkien ihmisten tulisi noudattaa sitä periaatetta, että eläimille on annettava oikeutta. Se herra, joka tästä asiasta puhui, oli suorastaan sitä mieltä, „että on suurvinta raakuutta rääfätä eläimiä“. Koti-

eläimiä ei pitäisi piinata nälällä, ei janolla, ei kylmällä eikä liialla kuormalla, vaan laikeissa olisi noudatettava oikeutta miten ihmisiäkin kohtaan. Erittäinkin pitäisi kohdella hevosta hyvin, joka on ihmisen tärkein ja uskollisin apulainen. Ei pitäisi rasittaa hevosta liian raskaalla kuormalla eikä sitä ruoskia, silloin kuin se näyttää väsymyksen oireita. Ainoastaan poikkeustapauksessa on kurtus oikeutettua.

Kalle. Sepä hullua opetusta on. Hevosta ei lyödä, vaikka se ei wetäisi kuormaa, ei juoksi, eikä mitään — —

Heikki. Jopas nyt? Ei tarkoitus ollut se, että — — Jaa! Mutta Jumala lukee synniksi ihmiselle sen, joka sotii Hänen antamiaan oikeuksia vastaan. Eläimet räähkäyksestä kärsivät samaten kuin ihminen — ne tuntevat kipua.

Kalle. Vuontokappaleet?

Heikki. Jumalan luomia niinkuin ihminenkin. Ei Jumala salli tehtävän vääryyttä luontokappaleille, sillä ne ovat yffistään Hänen. Ihmiselle antoi Jumala kyllä herruuden luomakuntansa ylitse, vaan vääryyttä Hän ei salli tehtävän hytysellekään.

Kalle. Eihän eläimillä ole sielua.

Heikki. Ei kyllä. Waan ompa esimerkkiä, että Jumala on eläinten puolesta. Kun Bileam hosui aasiansa, awasi Jumala aasin suun, puolustamaan itseänsä.

Kalle. Se on ainoa tapaus ja tapahtunut vanhan Raamatun aikana.

Heikki. Ainoa se ei ole. Jumala aikoi hukuttaa suuren Niiniwen kaupungin ihmisten pahouden tähden, mutta kuin kaupungin sisällä oli

paljon karjaa y. m. eläimiä, niin Jumala säästi laupungin. Useita muitakin esimerkkiä löytyy niin vanhassa kuin uudessaikin Raamatun osassa, joissa kielletään eläinraakkäys, ja viitataan siihen, että eläimille on annettava oikeutta.

Kalle. Mutta eiväthän papit kirkossa saarnaa siitä, että eläimiä ei saisi kurittaa. Minä luulen että se eläinsuojelus on vaan sitä lahko-oppia.

Heikki. Papit eivät kyllä useasti saarnaa eläinsuojeluksesta, vaan eivät myös käste raakkäämään niitä. Mitä taas lahko-oppiin tulee, niin sen kanssa ei eläinsuojelus ole tekemisissä. Ninoastaan eläinsuojelulla ymmärretään sitä, joka koskee todellista kristillisyyttä. Tarkoitus on suojata turvattomia, osottaa sääliä niille, jotka ovat Jumalan lahjoittamia, ihmisen käytettäväksi hyödytseen, eikä tyydyttääkseen synnillisiä himojaan, tehdäkseen vääryyttä turvattomille.

Kalle. Entäs jos hevonen on paha kengittää, paha totuttaa warsana ajettavaksi, on älsy, eikä wetäisi kuormaa, ja päälliseksi olisi laiska? Ja onhan paljon eläimiä, jotka ovat ihmiselle vaarallisia, niin eikö niitä saisi kurittaa, tai tehdä niille mitä tahtoo?

Heikki. Ei mitä tahtoo. Jumala vaatii tilille ihmisen laiskista teoistaan. Väärin teko palfitaan viimeisenä päivänä ankarasti. Mitä taas hevosen kengittämiseen y. m. pahoihin tapoihin tulee, niin liitää ankaruutta käyttämällä ei saavuteta muuta kuin pahennusta. Osottamalla rakautta ja sääliä laiskissa tapauksissa, jopa kurittaessaan, on parempi kuin tylhyys, jopa suoranaisten raakuus. Willintä petoakin on kohdeltava ihmi-

sellisesti: Jos tappaa jonkun eläimen, olipa se mitä lajia tahansa, on siinä osotettava ihmisyyttä. Ihminen on varustettu henkisesti korkeammilla lahjoilla, että Hänen tulee osottaa oikeutta, oikeutta henkisten lahjainsa mukaan.

Kalle. Voipi osaksi niin olla. — En minä sittenkään käsitä, että järjetöntä luontokappaletta ei saisi väärinteoistaan kurtittaa.

Heikki. Ihminen on teoistaan Jumalalle vastuunalainen. Ei niin vähäistä tefoa, jota Jumala ei muista päivänä, jota ei voida wälttää. Eläimet sitäwastoin eivät vastaa mistään teoistaan, sillä heillä ei ole sielullista elämää, waan sitäwastoin owat warmat kantajat pienimmästäkin väärinteosta, joka ihmisen puolelta tapahtuu. Eläimillä on siihen oikeus.

Kalle. Kowimpa innostunut sinä olet saarnaamaan eläimistä. Warmaan kuulunet jo siihen yhdistykseen?

Heikki. Alussa, kun se herra puhui eläinsuojeluksesta, ajattelin kuten sinäkin, että eihän se niin tarpeellista ole suojella eläimiä, mutta saatua kuulla perinpohjaista puhetta, en woinut totuutta vastaan wäittää, joten nyt kuulun eläinsuojelus-yhdistykseen ja samalla olen yhdistyksen asiamies.

Kalle. Asiamies! Mitä sinä nyt asioit?

Heikki. Kun tällä meidän paikkakunnalla ei ole eläinsuojeluyhdistystä, niin minä otan vastaan jäseniä, ja toimitan kaikkia yhdistyksen asioita sääntöjen mukaan.

Kalle. Sääntöjen! Ihanko sillä yhdistyksellä on säännöt?

Heikki. Kuvernöörin wahwistamat säännöt. Sääntöjen nojalla voidaan toimittaa pahimmat eläinrääkkääjät sakkoihin, ja toimia kaikin puolin lain turwissa.

Kalle. Joko niitä on muitakin samanlaisia yhdistyksiä Suomessa?

Heikki. Useammassa kaupungissa. Matetta kootetaan lewittää ympäri maan. Ulkomailla on jo paljon korkeammalla eläinsuojelus-asia.

Kalle. Wai niin.

Heikki. Kotieläimet tahdotaan saada turwatuiksi, samoin kaikki eläimet.

Kalle. Mutta jos ihmiset eivät wälitä koko hommasta? Lyöwät läimiivät herwostaan mielensä mukaan ja samoin pitäwät kaikkia eläimiä mielensä mukaan.

Heikki. „Siljaa härkä tyntää“, sanotaan. Hitaasti tämäkin aate tyllä lewiää, sillä raakius eläimiä kohtaan on suuri, mutta työllä tässäkin voitetaan. Sinäkin jos rupeat jäseneksi yhdistykseen, niin meitä on jo täällä kaffi, ja me voimme hankkia uusia jäseniä taas — — —

Kalle. Minun herwoseni on pahinta lajia, että minun ei käwisi rupeaminen ollenkaan eläinsuojelusta puolustamaan. Wälistä sille pitää närettä — — —

Heikki. Ja sinulle sakkoa. Jos senlaista puhut, tahi todellisesti teet, niin nimismies on simpussasi.

Kalle. Herwonen on minun.

Heikki. Laki ei katso sitä. Waan mitä herwoseksi pahuuteen tulee, niin itse sen olet opettanut pahaksi. Waan pahasta päästäksesi ehdotan, että waihdamme herwosia. Kuten tiedät, ei minun he-

wosellani ole pahoja tapoja. Jos waihdon jälkeen olet tyytymätön herwoseen, tahi tarwitset sitä turittaa, olen walmis sanomaan sinua pakanaksi.

Kalle. Ei aiwan niin.

Heikki. Eikä paljoa waille.

Kalle. Minä en waihda herwosta, waan en wielä woi päättää liittymisestä siihen yhdistykseen. Mietin ensin.

Heikki. Ja luet Raamattua.

Kalle. Kuinka sattuu. Jos muutkin tällä paikkafunnalla liittywät kannattamaan eläinsuojelus-asiaa, niin kyllä minäkin sitten, sillä en minä enski osaa rumeta.

Heikki. Böyhästi wielä käsität eläinsuojelusen tarkeyden. Waan kuten sanoit, niin „mieti ensin“. Minä waan pysyn siinä kiini, että eläinsuojelus-asia on tärkeimpiä tehtäviä maassamme. Sen, joka tahtoo olla kristillismielinen ihminen, sen on annettava „oikeutta kaikille“.

Kalle. Minä puolestani en osaa sitä asiaa wielä siunata enkä tuomita — — —

Heikki. Wapaus siinä sinulle. Kuitenkin toiwon sinun muuttawan ajatuskantasi eläinten suhteen. „Oikeutta kaikille“ on peruuttamaton tunnusfana tässäkin asiassa, ja se tulee lopulta woittamaan. Hywästi! „Hywästi! (tättelewät ja Heikki lähtee. Kalle alkaa kutoa werkkoa mumisten hiljalleen eläinsuojelufesta).

